

Dàn ý Kể lại kỉ niệm đáng nhớ về thầy cô giáo cũ

1. Mở bài:

- Không khí tưng bừng đón chào ngày 20 - 11 ở trong trường lớp, ngoài xã hội.
- Bản thân mình: nghĩ về thầy cô giáo và bồi hồi nhớ lại những kỉ niệm vui buồn cùng thầy cô, trong đó có một kỉ niệm không thể nào quên.

2. Thân bài:

- Giới thiệu về kỉ niệm (câu chuyện):

+ Đó là kỉ niệm gì, buồn hay vui, xảy ra trong hoàn cảnh nào, thời gian nào?...

- Kể lại hoàn cảnh, tình huống diễn ra câu chuyện (kết hợp nghị luận và miêu tả nội tâm):

+ Kỉ niệm đó liên quan đến thầy(cô) giáo nào?

+ Đó là người thầy(cô) như thế nào?

+ Diện mạo, tính tình, công việc hằng ngày của thầy (cô).

+ Tình cảm, thái độ của học sinh đối với thầy cô.

- Diễn biến của câu chuyện:

+ Câu chuyện khởi đầu rồi diễn biến như thế nào? Đây là đỉnh điểm của câu chuyện?...

+ Tình cảm, thái độ, cách ứng xử của thầy (cô) và những người trong cuộc, người chứng kiến sự việc.

- Câu chuyện kết thúc như thế nào? Suy nghĩ sau câu chuyện: Câu chuyện đã để lại cho em những nhận thức sâu sắc trong tình cảm, tâm hồn, trong suy nghĩ: tấm lòng, vai trò to lớn của thầy (cô), lòng biết ơn, kính trọng, yêu mến của bản thân đối với thầy (cô).

3. Kết bài:

- Câu chuyện là kỉ niệm, là bài học đẹp và đáng nhớ trong hành trang vào đời của tuổi học trò.

Kể lại kỉ niệm đáng nhớ về thầy cô giáo cũ - Mẫu 1

Tuổi học trò hồn nhiên, ngây ngô mà cũng vô cùng đáng yêu với những kỉ niệm thơ ngộ. Học tập dưới mái trường này đã được bốn năm, tôi làm sao có thể nhớ hết những kỉ niệm đẹp đẽ ấy. Nhưng có lẽ trong những kỉ niệm đó tôi nhớ nhất là kỉ niệm với thầy giáo chủ nhiệm của tôi – một kỉ niệm đã dạy cho tôi bài học quý báu mà suốt đời này tôi sẽ không bao giờ quên.

Chuyện xảy ra cách đây không lâu, khi ấy tôi học lớp 8, cô giáo chủ nhiệm của chúng tôi nghỉ vì sinh em bé, bởi vậy lớp chúng tôi đã thay một thầy giáo vào làm chủ nhiệm. Thầy Hòa dạy Hóa, là giáo viên nổi tiếng nghiêm khắc ở trường. Thầy dạy bất cứ lớp nào cũng đều khiến các bạn sợ hãi. Nhưng tôi lại chẳng hề lo lắng, bởi theo như mọi người nhận xét tôi là đứa nghịch ngợm có số má ở trường. Ngày thầy vào lớp tôi sẽ trêu thầy một phen xem danh tiếng nghiêm khắc của thầy thực chất đến đâu.

Ngày đầu thầy đến lớp nhận công tác chủ nhiệm, tôi đã đến thật sớm, bôi nhọ nôi vào chiếc ghế da màu đen của thầy, khiến cho quần áo thầy bị vấy bẩn. Thầy bước vào lớp, điềm tĩnh, tự tin giới thiệu về bản thân. Và thầy ngồi vào chiếc ghế “tử thần” mà tôi đã bày trò trước đó. Khi thầy đứng dậy cả lớp được một phen ôm bụng mà cười, chiếc quần màu sữa của thầy phía sau đã vằn vện những vết nhọ nôi. Trò đùa tai quái của tôi đã khiến thầy tối sầm mặt, và đi ra khỏi lớp. Hôm đó trong lớp ai cũng biết chỉ có tôi mới dám làm trò đó, nhưng không đứa nào hé răng. Rồi cứ thế cho đến các tiết học sau đó tôi đều bày trò để chọc giận thầy, khi thì lau bảng dấm nước để thầy không thể viết; khi thì không làm bài tập. Nhưng ngày hôm đó đã thay đổi suy nghĩ của tôi hoàn toàn.

Hôm đó trời mưa rất lớn, tan học tôi không đợi tạnh mà đi về ngay. Trên đường về tôi không may bị một chiếc xe máy đâm vào rồi bỏ chạy, tôi bị thương không nặng,

nhưng có lẽ do sợ nên tôi bị choáng. Lúc đó đường vắng tanh không một bóng người. Khi tôi cảm thấy đau đớn và tuyệt vọng nhất thì khuôn mặt nghiêm nghị của thầy Hòa xuất hiện. Thầy lo lắng vội vã đưa tôi đến trạm xá của xã và đó cũng là lúc tôi ngất lịm trên tay thầy.

Tôi vào viện có lẽ khoảng 30 phút sau thì tỉnh, lúc này thầy đang ngồi cạnh tôi, tay chống cằm lim dim ngủ. Có lẽ ở chân vết thương nặng, nên khi nhắc mình tôi thấy đau nhói, nên đành nằm im. Đến lúc này tôi mới nhìn kĩ khuôn mặt thầy, khuôn mặt già và khắc khổ, những nếp nhăn đã lằn rõ so với cái tuổi 32 của thầy. Mái tóc thầy đã pha bạc nhiều, ướt nhẹp đi vì có lẽ khi bế tôi chiếc mũ của áo mưa đã bị tuột ra, những giọt nước vẫn thi thoảng nhỏ xuống. Nhìn thầy tôi không kìm nổi xúc động và tự trách bản thân về những hành động nông nổi của mình trước đây.

Sau khi ra viện, nghe các bạn kể tôi mới biết gia cảnh của thầy rất đáng thương. Nhà chỉ có mình thầy nuôi đứa con thơ, vợ thầy mất vì căn bệnh ung thư quái ác. Thầy suy sụp mất nửa năm, xin nghỉ để ở nhà. Sau đó thầy lấy lại nghị lực, tiếp tục sống và nuôi con. Có lẽ vì cú sốc quá lớn ấy khiến thầy già hẳn đi, và phải mang trên mình khuôn mặt nghiêm khắc như vậy. Tôi thương thầy quá, và càng ân hận hơn, tự trách bản thân mình nhiều hơn.

Thấy động thầy mở choàng mắt quay sang nhìn tôi. Nhìn thầy tôi thấy ấm áp và thân thương lạ thường. Thầy hỏi tôi bằng giọng vô cùng ấm, khác hẳn với khi giảng bài trên lớp:

- Con thấy trong người thế nào? Mưa to nên bố mẹ con đang trên đường tới. Chắc lát nữa sẽ tới nơi thôi.

Tôi chưa kịp trả lời thầy đã dồn hỏi tiếp:

Con đói không? Thầy mua gì cho con ăn nghe.

Bất giác tôi thấy hai sống mũi cay cay. Một đứa con trai nghịch ngợm như tôi bỗng mềm lòng và xúc động vô cùng trước sự tận tâm của thầy. Nếu hôm nay không có

thầy đưa đến bệnh viện thì không biết giờ này tôi sẽ ra sao. Tôi thầm cảm ơn thầy, thầm cảm ơn về sự vị tha thầy dành cho tôi. Tôi mở miệng lí nhí:

- Con cảm ơn và xin lỗi thầy trong suốt thời gian qua.... Tôi ngập ngừng không nói hết câu nước mắt đã tràn bờ mi, thấm đẫm xuống mặt.

Thầy nhẹ nhàng xoa đầu tôi, thầy không nói gì, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt trìu mến. Nhưng cũng chỉ cần ánh mắt đó thôi tôi đã hiểu được tấm lòng thầy, sự quan tâm mà thầy dành cho tôi.

Sau lần ấy, tôi đã thay đổi hẳn. Không còn là một cậu trò nghịch ngược, quậy phá, mà tôi tập trung học hành và đặc biệt là môn hóa của thầy. Trước sự thay đổi quá đổi bất ngờ của tôi ai cũng cảm thấy kinh ngạc, chỉ riêng tôi và thầy Hòa mới hiểu được điều ấy.

Giờ đây tôi đang là học sinh trong đội tuyển thi học sinh giỏi môn Hóa. Tôi thầm cảm ơn sự tận tụy, tận tâm mà thầy dành cho tôi. Trong cuộc đời chúng ta ai cũng đôi ba lần vấp ngã, sai lầm, quan trọng là chúng ta biết nhận ra và vượt qua nó. Tôi thầm cảm ơn thầy Hòa, người đã khiến tôi thay đổi suy nghĩ, để có lối sống đúng đắn và tích cực hơn.

Kể lại kỉ niệm đáng nhớ về thầy cô giáo cũ - Mẫu 2

Cứ đến ngày này, ngày Nhà giáo Việt Nam thiêng liêng 20/11, lòng tôi lại đau đớn nhớ đến cái ngày đó..., cũng là ngày Nhà giáo Việt Nam nhưng là ngày tôi nhận được tin cô giáo chủ nhiệm kính yêu của tôi, người cô mà tôi chưa kịp xin lỗi, đã ra đi mãi mãi.

Năm ấy tôi học lớp 7, cô giáo chủ nhiệm của tôi, người cô mà tôi hằng kính trọng bằng cả trái tim, cô chỉ có bốn mươi mấy tuổi. Bốn mươi mấy ấy nhỉ? Tôi cũng không nhớ nữa, chỉ nhớ cô có một khuôn mặt hiền hậu và sự dịu dàng cùng tấm lòng bao dung rất lớn. Cô luôn luôn truyền cho chúng tôi những tình cảm tốt đẹp nhất, khai sáng tâm hồn chúng tôi. Cô còn rất tận tình giúp đỡ những bạn học kém và luôn động viên tất cả học sinh phải nỗ lực hơn nữa. Có lẽ vì vậy mà trong cả học

kỳ một, tôi luôn là một học sinh xuất sắc của lớp. Đó là vì, như bao bạn học sinh khác, tôi luôn có cô ở bên, cô giáo Hoài Thương của chúng tôi.

Nhưng mọi chuyện đều có thể xảy ra. Bước qua học kỳ hai, cô thường xuyên nghỉ dạy vì bị bệnh tim. Tôi không còn được nhận những sự chỉ dạy của cô nên càng ngày tôi càng sút kém trong học tập. Cứ từ từ, từ từ, tôi mất dần đi những kiến thức căn bản nhất. Tôi cảm thấy chán nản, không còn coi trọng việc học nữa. Và rồi, cái ngày ấy đã đến, cái ngày tôi trượt vào lỗi lầm không thể quên.

Hôm ấy, tôi bình thản bước vào trường thì gặp mấy cậu bạn học cũ. (Chúng tôi cùng học một lớp tiểu học với nhau, giờ cùng học một trường cấp hai, nhưng chúng học khác lớp tôi). Vừa thấy tôi, chúng liền hỏi:

- Minh, đi chơi không? Tụi này bao cho!

Tôi ngớ ngàng:

- Đi chơi ở đâu? Thôi, đi thì phải cúp học ở trường mất. Nghỉ học, tớ sợ lắm!

- Chơi điện tử chứ đâu! Lâu lâu cúp học một buổi có sao đâu nào!

Mấy đứa bạn xúm vào thuyết phục. Lúc này trong đầu tôi bao nhiêu suy nghĩ đối chọi nhau: “Thôi, lâu lâu đi có sao đâu!”, “Đi mà ba biết thế nào cũng no đòn cho xem!” Hai ý nghĩ ấy cứ cấu xé nhau làm đầu tôi như muốn vỡ tung ra. Nhưng rồi cuối cùng tôi cũng nghe theo lời thuyết phục hấp dẫn của mấy đứa bạn. Cả ngày hôm đó, tôi đi chơi rất vui vẻ. Hình ảnh của cô, của ba, của lớp học,... tất cả đều tan biến hết. Tôi không còn thời gian để nghĩ đến hậu quả của sự việc. Nhưng niềm vui không kéo dài được bao lâu. Ngày hôm sau, vừa vào lớp, cô đã gọi tôi lên để hỏi tại sao nghỉ học ngày hôm qua. Lúc đó tôi rất sợ hãi, tim đập thình thịch, tưởng chừng như muốn vỡ tung trong lồng ngực. Dù rất sợ, tôi vẫn cố bình thản trả lời cô là nhà có việc bận nên nghỉ. Lúc đó, đôi mắt nhỏ bé của tôi nhìn vào mắt cô, tôi có thể cảm nhận được điều gì đó rất lạ trong mắt cô. Linh cảm cho tôi biết là cô đã biết rằng tôi nói dối. Và rồi cả ngày hôm sau, tôi cứ bị ám ảnh mãi về những điều cô nói. Tôi tự hỏi mình trả lời cô thế có đúng không và có ổn không. Nhưng rồi tôi tặc lưỡi: “Mọi

việc đã qua rồi, hãy cứ để nó qua đi, chẳng nào cô cũng đâu có truy cứu.” Những ý nghĩ ấy đã giúp tôi cảm thấy bình tĩnh hơn. Rồi chuyện gì đến thì nó phải đến. Cuối giờ, cô yêu cầu tôi viết một bản tường trình về việc nghỉ học của mình và đưa cho phụ huynh ký. Tôi lạnh hết cả xương sống khi nghĩ đến trận đòn như tử của ba mẹ nếu biết mình trốn học. Biết làm sao bây giờ? Một ý nghĩ đen tối và liều lĩnh lóe lên trong đầu tôi: “Phải giả chữ ký thôi, chỉ có giả chữ ký mới may ra thoát được nạn này.” Đâm lao thì phải theo lao! Nghĩ sao làm vậy, ngay tối hôm đó, tôi chẳng còn tâm trí đâu mà học. Gài thật chặt cửa phòng, tôi loay hoay ngồi tập chữ ký của ba. Cuối cùng thì tôi cũng thành công, nói đúng hơn là chỉ thành công dưới con mắt nhỏ bé của tôi. Điều đó được chứng minh khi tôi đưa bản tường trình cho cô. Lúc nhìn thấy bản tường trình, đôi mày cô cau lại, những vết hằn trên trán cũng sâu hơn. Cô từ từ đặt bản tường trình xuống và nhìn tôi:

- Minh, đây có phải là chữ ký của ba em không?

Câu hỏi của cô khiến hơi thở của tôi nóng lên, sống mũi của tôi cay cay, nước mắt tôi chỉ chực ứa ra. Tôi chỉ muốn nói thật to với cô rằng: “Cô ơi, em biết lỗi của em rồi!” Nhưng tôi đã kịp nén lại. Nếu tôi khóc tức là tôi đã nhận mình có lỗi. Tôi mà nhận lỗi với cô thì sau đó chắc chắn sẽ là một trận đòn của ba. Lấy hết can đảm, tôi từ từ ngược nhìn cô. Khuôn mặt của cô khi ấy ánh lên một niềm hy vọng nào đó, chắc là cô đang rất hy vọng tôi sẽ trả lời thành thật.

- Thưa cô, đây... đây chính là chữ ký của ba em!

Khuôn mặt đầy hy vọng, chờ đợi của cô như tan biến, nhường chỗ cho sự thất vọng đang lộ rõ trong đôi mắt cô. Càng nhìn đôi mắt ấy, tôi lại càng đau đớn, nhưng tôi vẫn không đủ can đảm để nói ra sự thật.

Cô nhẹ nhàng:

- Thôi được rồi, em về chỗ đi!

Vừa nghe câu đó, tôi cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều. Nhưng sự yên tâm đó chẳng kéo dài được lâu. Chiều đó, cô nói tôi mời phụ huynh vào cho cô gặp. Bây giờ, tôi

mới “hồn lìa khỏi xác”. Chân tay tôi như rời ra từng mảnh, tôi không còn đủ sức lực để bước ra khỏi cánh cửa kia, để mời ba tôi vào. Nhưng tôi thật sự không còn lựa chọn nào khác.

Ba và cô đã nói chuyện gần mười lăm phút rồi. Chỉ có gần mười lăm phút nhưng tôi cảm tưởng như đã vài tiếng trôi qua vậy. Tôi đứng ngồi không yên, thấp thỏm, sợ hãi đến khôn cùng. Cuối cùng, ba tôi cũng bước ra. Ba không nói gì cả, không la cũng chẳng mắng. Khuôn mặt ba trông rất buồn. Ba lặng đi, nhìn tôi một lát rồi nói:

- Con hãy suy nghĩ về những việc làm của mình đi. Ba bất ngờ và buồn về con quá!

Suốt đêm hôm ấy, tôi không tài nào chợp mắt được. Việc tôi gây ra làm không khí cả nhà buồn bã, trầm lặng hẳn. Tôi cứ suy nghĩ, suy nghĩ mãi. Càng nghĩ tôi càng thấy ăn năn, hối hận. Ba ơi, giá mà ba đánh con thật đau! Cô ơi, giá mà cô mắng con thật nhiều! Nếu được như thế thì con không phải day dứt, ân hận thế này. Ba mẹ và cô đã tin con nhiều đến thế, vậy mà con lại... Ngày mai, ngày 20/11, tôi sẽ nói với cô rằng: “Cô ơi, em xin lỗi cô nhiều lắm!”

Rồi một đêm dài đầy mệt mỏi và dằn dặt cũng qua đi. Ánh bình minh đã ló dạng, tôi bước vào trường nhưng trong lòng vẫn cảm thấy nặng nề vì chưa nói được lời xin lỗi cô. Thế rồi, tôi đâu có ngờ chính sáng hôm ấy, buổi sáng mà người học trò đầy mặc cảm tội lỗi như tôi mong chờ được gặp cô để nói lời xin lỗi bằng cả tấm lòng, thì một tin sét đánh đã xé nát lòng tôi. Đêm hôm qua, cô tôi đã ra đi. Một cơn đau tim đột ngột đã cướp đi mạng sống của cô tôi, khiến cô vĩnh viễn không bao giờ có thể nghe tôi nói lời xin lỗi được nữa.

Kể lại kỉ niệm đáng nhớ về thầy cô giáo cũ - Mẫu 3

Tôi 14 tuổi. Cái tuổi này chưa phải là lớn nhưng cũng không còn bé nữa. Tôi đã đủ lớn để nhận thức được đúng – sai. Tôi đã biết khóc trước những mảnh đời bất hạnh, biết cười khi thấy người khác vui. Tôi đã biết cúi xuống nhặt mảnh chai dưới đường để bảo vệ chân mình và chân những người đi sau. Tôi cũng đã biết biết ơn những người có ơn với tôi nữa. Tất cả những điều ấy đều là do thầy đã dạy tôi.

Tôi vẫn thường được nhìn thấy thầy vào mỗi buổi sớm mai, khi mà thầy đi dạy qua nhà tôi. Tôi vẫn thường cảm thấy lòng bồi hồi nhớ lại quãng thời gian trước đây vào lúc đó ngoài ra thì lại không (!?). Hôm nay thì lại khác. Tôi nghe một đoạn quảng cáo:

Sống trong đời sống, cần có một tấm lòng

Là gì? Em biết không?

Để gió cuốn đi, để gió cuốn đi.

Câu hát này. sao nó thân quen quá! Cố lục tìm những mảng kí ức bừa bộn, tôi cố tìm những gì liên quan đến câu hát đó.

A! Phải rồi! Nó đây rồi!

Thầy của tôi vẫn để nhạc chuông điện thoại là bài hát này. Thầy hay nói với chúng tôi là thầy rất thích bài hát này, nó ý nghĩa. Thầy nói, sống trên đời là phải biết giữ lại những gì tốt đẹp, quên đi những gì đáng quên. Và đặc biệt là phải biết tha thứ cho lỗi lầm của người khác. Như là để gió cuốn đi. .

Thế đấy! Thầy đã dạy chúng tôi phải sống như thế đấy! Vậy mà, bây giờ tôi mới thấm thía. Còn hồi lớp 4, cái thời điểm thầy dạy thì tôi chỉ vâng dạ cho xong chuyện.

Bạn bảo tôi kể về kỉ niệm đáng nhớ về thầy giáo ư? Nhiều lắm, không kể nổi đâu! Tôi chỉ có thể nói với bạn rằng chính thầy cũng là một kỉ niệm đáng nhớ với tôi rồi!

Tôi vẫn luôn thấy tiếc vì thời gian chúng tôi học với thầy quá ít ỏi. Đến nỗi, tôi cứ cảm thấy áy náy vì chưa làm được cho thầy điều gì cả. Thầy đã dạy dỗ 12 đứa học sinh chúng tôi rất chu đáo. Thầy dạy chúng tôi mẹo làm toán nhanh, dạy cả cách làm một bài văn thế nào cho đúng yêu cầu nữa. Thầy có hẳn một kho tàng truyện cười, tôi nghĩ thế, nên cứ lúc nào chúng tôi mệt là thầy lại kể cho chúng tôi nghe. Học với thầy, chúng tôi luôn cảm thấy dễ chịu, thoải mái.

Nhà thầy ở xa trường hơn 20 cây số, thế mà dù nắng hay mưa, thầy luôn đến lớp đúng giờ. Thầy đến, mang cho chúng tôi bao nhiêu là điều mới lạ. Thầy như cơn gió

thổi vào lòng những đứa học sinh lam lũ của mình những luồng gió mới. Thầy như tia nắng ban mai thấp sáng ước mơ tôi, gieo cho chúng tôi bao nhiêu ước mơ và hoài bão.

Thầy vẫn bảo: “Nếu chỉ được một lần duy nhất đi trên con đường đầy hoa, các con sẽ chọn bông hoa nào?”. Giờ thì, con đã hiểu thầy nói gì rồi, thầy ạ. Con sẽ chọn cho con “bông hoa” cơ hội nào đẹp nhất. Thầy cũng bảo thầy không có con, thế nên thầy xem chúng tôi như con của mình vậy. Thầy đối xử với tôi rất tốt. Thế nên chúng tôi vẫn cố gắng làm thầy vui, như cách những đứa con đang báo hiếu cho cha mình vậy.

Thầy trò chúng tôi đã gắn bó với nhau như thế đấy. Ấy vậy mà, sự thật thật trớ trêu. Giữa học kỳ II lớp 4, thầy phải chuyển trường. Khi nghe thầy hiệu phó nói, chúng tôi như không tin vào tai mình. Tôi còn nhớ như in cái ngày hôm ấy. Đó là thứ 2, ngày 21, tháng 2. Chúng tôi đã khóc rất nhiều. Thầy của tôi sắp phải xa chúng tôi rồi! Phải làm thế nào đây? Thầy cũng đã rơi nước mắt đấy. Thầy trò chúng tôi cứ nhìn nhau mà khóc suốt. Thầy dặn chúng tôi: “Các con ở lại nhớ nghe lời thầy giáo mới, phải chịu khó mà học hành. Cơ hội đến với người ta không nhiều, thế nên các con phải biết nắm bắt. Chúc các con sẽ thực hiện được ước mơ của mình. Thôi, chào các con ở lại, thầy đi đây!” “Chúng tôi đã khóc nhiều lắm. Tôi còn ngây thơ hỏi: “Thầy đi thì bao giờ về ạ?”. Tôi đã từng nghĩ, thầy giờ đã không còn là thầy của tôi nữa rồi!

Nhưng mà không phải vậy đâu, thầy vẫn mãi là thầy của chúng tôi chứ. Bây giờ, mỗi sớm mai thấy thầy, tôi vẫn không quên chào thầy. Và, thật vui, thầy vẫn nhận ra tôi, thầy còn cười với tôi nữa. Tôi cũng rất tự hào vì đến giờ tôi vẫn làm theo lời thầy dạy: Biết tôn sư trọng đạo, biết ơn người có ơn với mình. Hạnh phúc hơn là, hồi lớp 7, khi tôi viết truyện về thầy, truyện của tôi được giải ba đấy. Thầy ơi, thầy có biết không, con viết về thầy được giải ba đấy, thầy ạ !

Đã hơn 4 năm rồi nhưng tôi vẫn không quên được thầy. Có lẽ vì thầy là kỉ niệm khó quên trong lòng tôi. Tuy xa thầy rồi, nhưng những bài học thầy dạy tôi vẫn chưa quên. Thầy ơi, tuy hôm nay đã là 26/11 rồi, nhưng con vẫn nhân ngày nhà giáo Việt Nam, con chúc thầy mạnh khỏe, có một cuộc sống hạnh phúc. Đặc biệt là thành

công trong sự nghiệp trồng người cao quý của mình. Và. thầy hãy chờ xem con thực hiện ước mơ của mình như thế nào, thầy nhé!

Kể lại kỉ niệm đáng nhớ về thầy cô giáo cũ - Mẫu 4

Trong mỗi đời người, luôn tồn tại những kỉ ức, có những kỉ ức vui ta muốn nhớ mãi nhưng cũng có những kỉ ức buồn ta muốn quên đi. Đối với tôi, kỉ ức khiến tôi muốn nhớ mãi là thời học trò trong những năm cấp hai của tôi. Mỗi năm học trôi qua, tôi đều có thêm người thầy, người cô để ghi nhớ trong trái tim mình và năm nay cũng vậy. Chỉ trong khoảnh khắc vài tháng, cô giáo dạy văn của tôi đã để lại trong tôi những ấn tượng sâu sắc.

Ắt hẳn các bạn ngồi đây cảm thấy lời của tôi là nghịch lí. Tôi đang học lớp chín thì đáng lí ra tôi phải viết về những thầy cô trong các năm học trước của mình, nhưng tôi lại viết về người cô đang dạy tôi trong năm học này? Có thể đối với những bạn khác, cô chỉ mới đứng lớp trong hai tháng. Nhưng với tôi, cô đã gắn bó hơn sáu tháng rồi.

Cô đã dạy văn tôi trong suốt ba tháng hè. Và đó cũng là khoảng thời gian tuyệt vời nhất đối với tôi. Cô là một người rất tận tụy, giảng giải chu đáo cho học sinh. Khi cô giảng bài, giọng nói ấm áp, truyền cảm của cô đã thu hút chúng tôi vào bài học. Cô giảng giải, phân tích từng chi tiết nhỏ nhất của bài học, cho học sinh cảm nhận ý nghĩa của từng chi tiết đó rồi phát triển thành những lời văn sâu sắc, đầy ý nghĩa. Nhờ những bài giảng của cô mà chúng tôi thêm yêu nàng Kiều mười lăm năm lưu lạc, thêm yêu Vũ Nương – người con gái tư dung tốt đẹp. Những bài mà trước đây đọc không hiểu, giờ đây chúng tôi thấy nó mới hay, mới sâu sắc làm sao! Người ta thường nói tiết Văn là tiết ru ngủ nhưng điều kì lạ là khi cô giảng chúng tôi càng cảm thấy thú vị hơn, ý nghĩa hơn. Chắc có lẽ chính nhờ vậy mà cô luôn được học sinh chúng tôi yêu mến.

Khi vào năm học, tôi vui sướng biết bao khi được cô làm chủ nhiệm. Trong vai trò chủ nhiệm, cô trông nghiêm túc hơn hồi hè. Khi lớp hạng cao, cô khuyến khích, khen thưởng, mỗi lần lớp hạng thấp, cô nhắc nhở, động viên lớp cố gắng hơn. Mẹ

tôi cũng là một giáo viên chủ nhiệm nên tôi có thể hiểu được sự vất vả, nặng nề thế nào khi đảm nhận chủ nhiệm một lớp cuối cấp. Càng hiểu nỗi vất vả của cô bao nhiêu, tôi càng quyết tâm phải giúp lớp lấy được hạng cao bấy nhiêu. Có thể đối với các lớp khác, tiết chủ nhiệm luôn là tiết nặng nề nhất, bởi tiết đó luôn khiến các bạn khác lo sợ vì bị mắng. Nhưng với lớp tôi, giờ chủ nhiệm lại được nghe những câu chuyện hay, ý nghĩa trong cuộc sống. Tôi yêu những câu chuyện đó vì nó luôn giúp chúng tôi rút ra được những bài học quý giá cho riêng mình. Tôi đã từng đạt giải ba trong kì thi học sinh giỏi lớp tám. Có lẽ vì vậy mà cô kì vọng vào tôi trong kì thi năm nay. Tôi tự hứa mình phải cố gắng hơn, mình phải đậu để không khiến cô thất vọng. Nhưng tôi đã thất bại. Những tưởng cô sẽ la mắng tôi, trách móc tôi, nhưng không. Tôi vẫn nhớ mãi câu nói của cô khuyến khích các bạn trong lớp: “Cho dù các con thi không đậu cũng đừng buồn, vì các con còn nhiều cơ hội khác để bắt lấy.” Nhưng thật sự cô càng khuyến khích thì tôi lại càng thấy lòng ray rứt hơn. Tôi đã tự hỏi với lòng mình tôi đã cố gắng hết sức chưa, tôi đã tập trung vào môn văn chưa? Mặc dù vậy, cô vẫn không hề la rầy, trách cứ tôi một lời nào mà vẫn dịu dàng động viên, an ủi tôi. Chính điều đó sẽ là động lực cho tôi bước tiếp và cố gắng, nỗ lực hơn nữa trên con đường học vấn của mình.

Lớp chúng tôi có một bạn tuy hoàn cảnh gia đình khó khăn nhưng học rất giỏi. Cả nhóm chúng tôi tổ chức sinh nhật cho bạn đó nhưng trong lớp lại có bạn nói: “Tại sao chỉ có sinh nhật bạn đó là tổ chức còn sinh nhật tụi mình thì không tổ chức?” Nghe thấy câu nói đó, cô đã nói: “Gia cảnh bạn khó khăn, có lẽ mấy năm nay cũng chưa có được một ngày sinh nhật cho mình, tuy ở đây chỉ là một chút gì đó nhỏ thôi nhưng ít nhất cũng khiến bạn cảm thấy vui. ”. Nói đến đây, cô đã khóc. Nhìn giọt nước mắt của cô rơi xuống mà lòng chúng tôi chạnh lại. Chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, chỉ từ lời nói của cô thôi mà đã khiến chúng tôi hiểu được thế nào là sự sẻ chia, thế nào là ấm áp tình bạn. Giọt nước mắt ấy đã khiến chúng tôi phải nhìn lại mình. Chúng tôi được sống trong hoàn cảnh đầy đủ, may mắn hơn thì tại sao lại không chia sẻ sự may mắn đó cho người bạn của mình để họ cảm thấy lòng ấm áp hơn? Khi nhìn những giọt nước mắt ấy, tôi chợt nhận ra cô không chỉ là một giáo

viên tận tụy mà còn là một người đồng cảm với học sinh, luôn cố gắng thấu hiểu học sinh của mình.

Văn của tôi không bóng bẩy, trau chuốt, cũng không đặc sắc như những bài văn mà các bạn đã đọc. Khi tôi viết những dòng cảm nhận này, tôi chẳng nghĩ rằng mình sẽ được giải. Tôi chỉ viết bằng tấm lòng yêu thương, kính trọng cô từ sâu thẳm trong con tim mình. Tôi không nêu tên cô ra vì tôi nghĩ các bạn cũng có thầy giáo, cô giáo dạy văn như tôi và tôi cho rằng cô cũng không thích như vậy.

Sáu tháng, chưa đầy một năm nhưng cô đã để lại trong tôi một ấn tượng sâu sắc. Cô như là nguồn cảm hứng cho những bài văn của tôi và nếu mái trường là ngôi nhà thứ hai thì cô chính là người mẹ thứ hai của tôi. Cô ơi, con cảm ơn cô vì những gì cô đã dành cho con, con sẽ cố gắng để thành công và “gặt được nhiều lúa vàng” trong cuộc sống.

Kể lại kỉ niệm đáng nhớ về thầy cô giáo cũ - Mẫu 5

Ơn thầy!

Thời gian chính là liều thuốc tốt nhất để cho ta quên đi những điều không vui trong cuộc sống. Những quá khứ đau thương rồi sẽ bị gió cuốn đi, đi xa mãi như những cánh bồ công anh phát phơ giữa dòng đời xô đẩy. Nhưng cũng có những điều theo ta đến suốt cuộc đời, như những giọt nước nhỏ nhoi nhưng bồi đắp trong ta bao tình cảm khó phai. Ngày 20/11 đã đến gần, những kỉ niệm về thầy cô bỗng dưng ùa về trong tôi khiến tôi bồi hồi khó tả...

Tôi còn nhớ như in cái buổi sáng hôm ấy, một buổi sáng trong lành và mát mẻ. Hai tay chống cằm tôi phóng tầm mắt ra ngoài ô cửa sổ nơi dãy hành lang. Những tia nắng nhảy nhót trên những tán phượng, len lỏi qua từng kẽ lá chiếu xuống mặt sân. Không biết giờ này mẹ đang làm gì nhỉ? Có phải mẹ đang đứng bữa sáng, hay mẹ vẫn còn đang say giấc? Suy nghĩ mông lung, chợt tiếng gọi của cô làm tôi bừng tỉnh:

- Huyền! mang vở bài tập lên cho cô!

Đứa bạn ngồi bên nhéo tôi một cái đến phát điếng;

- Huyền cô gọi kia!

Tôi ngoảnh lại, vội vã cầm quyển vở với hàng chữ xấu xí lên bàn cô giáo. Cô Thích- cô giáo chủ nhiệm lớp 2 của tôi. Có lẽ cô là người lớn tuổi nhất trong các giáo viên ở trường. Hình như lúc ấy cô ngoài 50,51 gì đó. Tôi không còn nhớ rõ. Chỉ nhớ mái tóc cô bấy giờ đã điểm vài sợi bạc, đôi mắt mờ mờ nhưng ấm áp tình thương. Cô đưa cặp kính xuống, chau mày vẻ khó chịu. Cô gọi tôi đứng dậy, nghiêm khắc nói:

- Huyền, con là một học sinh khá giỏi của lớp, tại sao dạo này kết quả học tập của con lại đi xuống như thế? Bài tập con làm sai hết. Cô yêu cầu con về làm lại. Con phải cố gắng hơn, nếu không cô sẽ báo cho gia đình con. Con ngồi xuống đi!

Tôi im lặng, ngồi xuống, ái ngại trước bao ánh nhìn vẻ giễu cợt của đám bạn. Buổi học hôm đó cuối cùng cũng kết thúc. Tôi ra về trong nỗi buồn nặng nề. Tôi sải bước trên con đường đầy sỏi đá, hai bên đường cây xòe bóng mát. Tiếng chim riu rít trên ngọn cây, tưởng như vui nhưng không sao tôi vui lên được. Lại một ngày nữa, một ngày nữa trôi qua, một ngày trôi qua sao dài như hàng thế kỉ. Kết quả học tập của tôi ngày càng sa sút, sa sút đến nỗi khiến cô giáo phải bàng hoàng. Buổi học hôm đó, cô đã liên lạc với bố tôi bàn về chuyện này.

Tôi ngồi đó, bên ngoài căn phòng hội đồng, lòng tôi như muốn ghen thờ. "Ánh nắng hôm nay sao mà oi ả thế?"- tôi tự hỏi. Tôi biết, tôi biết lý do tại sao tôi trở nên như vậy. Cô giáo cũng biết, qua lời kể của bố tôi:

- Cô giáo ạ! mẹ cháu bị ốm đã hơn một tuần nay. Tôi phải thường xuyên ra bệnh viện chăm sóc cho cô ấy vì không có ai chăm nom giúp. Khi mẹ cháu ở nhà thường hay dạy cháu học. Nay chỉ còn ông bà nội ở nhà nên không dạy bảo cháu được.

Nghe đến đây hình như tôi thấy cô giáo ghen ngạo. Cô hiểu ra tất cả, điều đó khiến tôi vui. Cô rất thương người, yêu thương đám học trò nhỏ trong lớp. Cô là người từng trải nên hiểu được tâm lí trẻ thơ như tôi. Cuối buổi hôm ấy, cô gọi tôi, nhẹ nhàng:

- Cô hiểu được hoàn cảnh của con. Từ nay cô sẽ thay mẹ con đến dạy con học bài vào buổi tối cho đến khi mẹ khỏi bệnh. Con có đồng ý không?

- Vâng ạ! Con cảm ơn cô!

Và rồi từ ngày hôm ấy, đêm nào cô cũng dành một khoảng thời gian đến dạy tôi học bài. Vì nhà cô cũng ở cùng làng nên tiện cho việc đi lại. Những hôm trời mưa tầm tã, cô không ngại khó đạp chiếc xe đạp cũ vào nhà tôi. Người cô lạnh cóng, đôi bàn tay cô run run ướt sũng. Khẽ nắm đôi bàn tay, tôi đưa nhẹ lên má, với một suy nghĩ trẻ con rằng sẽ làm cô cảm thấy đỡ rét. Rồi cả những hôm trời mất điện, hai cô trò cùng nhau bên ánh đèn dầu lập lòe trong gió. Cô dạy tôi cách làm toán, dạy tôi đọc bài nhuần nhuyễn, bắt tay tôi nắn nót từng con chữ. Cái cảm giác ấy thật thân quen, ngỡ như bàn tay của mẹ. Lúc ở nhà mẹ cũng hay làm như vậy. Tôi nhớ đến mẹ, nhớ mẹ nhiều lắm!

Một buổi sáng chủ nhật đẹp trời, bố dẫn tôi vào bệnh viện thăm mẹ. Lòng tôi như ấm hẳn lên khi thấy mẹ đang dần khỏi bệnh. Tôi kể cho mẹ nghe về cô, mẹ vui lắm. Nhưng tôi cũng phải về khi trời đã về chiều.

Những ngày sau đó, tôi hăng hái học tập hẳn lên, thành tích mà tôi đạt được ngày càng tốt. Cô giáo quyết định cho tôi đi dự cuộc thi học sinh giỏi của trường. Điều đó làm tôi vui sướng. Tôi tự nhủ phải hoàn thành tốt để làm món quà tặng cô và mẹ. Trước ngày đi thi, cô tặng cho tôi một cây bút, cây bút hồng hà mà đối với tôi nó thật ý nghĩa. Đó là niềm ao ước của tôi khi nhìn thấy đứa bạn ngồi bên được mẹ mua cho hồi đầu năm học. Kèm theo là lời nhắn: "Con phải cố gắng lên nhé! Nhớ tập trung, làm hết khả năng của mình, con nhớ chưa?". Đó không chỉ là lời nhắn bình thường mà nó còn là nguồn động viên lớn lao đối với tôi, là niềm tin cho tôi chiến thắng. Ngày thi ấy, tôi đã làm rất tốt. Thật bất ngờ, không lâu sau đó chiếc bằng khen được trao đến tay tôi với niềm vui bao trùm lên tất cả. Tiếng gió khua lao xao ngoài thềm vắng, giao động lá cành. Niềm vui như được nhân đôi khi lúc đó là lúc mẹ tôi xuất viện, trở về bên tôi. Tôi ôm chầm lấy cô và mẹ, khóc thút thít như đứa con nít (vì lúc đó tôi thấy mình đã lớn). Qua đôi mắt của họ, tôi nhận thấy được niềm vui, sự hãnh diện tự hào. Mẹ hãnh diện vì đứa con ngoan, còn cô tự hào vì những

thành quả mà tôi đạt được không phụ lòng mong mỏi của mình. Tôi thầm cảm ơn ông trời đã cho tôi được sống, ban cho tôi hai người mẹ đáng kính như vậy.

"Thời gian trôi qua nhanh lắm,nếu ta không biết nắm bắt và tận dụng mà cứ để nó lướt qua thì thật lãng phí.Muốn làm bất cứ việc gì phải kiên trì nhẫn nại cố gắng hết mình thì mới có thể đạt được kết quả cao.". Đó là những điều tôi học được từ cô. Cho đến bây giờ, tôi đã là một cô bé 15 tuổi, biết suy nghĩ hơn về cuộc sống. Chính vì vậy tôi mới càng hiểu sâu sắc hơn những điều cô gửi gắm. Lời dạy của cô, kỉ niệm về cô, nó luôn chiếm một vị trí quan trọng trong trái tim tôi, khó mà quên được. Thầy cô- âm thầm, lặng lẽ như vậy đó, vậy nên, mọi người hãy quý trọng mọi thứ, dù chỉ là những điều đơn giản nhất, hãy nâng niu từng khoảnh khắc trong đời.

Kể lại kỉ niệm đáng nhớ về thầy cô giáo cũ - Mẫu 6

“Đại dương lớn bởi dung nạp trăm sông, con người lớn bởi rộng lòng bao dung cả những điều lầm lỗi”. Đó là bài học đầu tiên tôi học được từ cô giáo của mình và cho đến tận bây giờ, những kỉ niệm yêu thương về cô giáo đầu tiên vẫn còn in đậm trong tâm trí của tôi!

Ngày ấy tôi mới vào học lớp 1. Cô giáo của tôi cao, gầy, mái tóc không nhuộm xanh mà lốm đốm nhiều sợi bạc, cô ăn mặc giản dị nhưng lịch thiệp, ấn tượng nhất ở cô là đôi mắt sáng,nghiêm nghị mà dịu dàng. Cái nhìn vừa yêu thương vừa như dò hỏi của cô cho đến bây giờ tôi vẫn chẳng thể nào quên.

Hôm ấy là ngày thứ 7. Mai có một chiếc bút máy mới màu trắng sọc vàng với hàng chữ “My pen” lấp lánh và những bông hoa nhỏ xíu tinh xảo ẩn nấp kín đáo mà duyên dáng ở cổ bút. Tôi nhìn cây bút một cách thèm thuồng, thầm ao ước được cầm nó trong tay.

Đến giờ ra chơi, tôi một mình coi lớp, không thể cưỡng lại ý thích của mình, tôi mở cặp của Mai, ngắm nghía cây bút, đặt vào chỗ cũ rồi chẳng hiểu vì sao tôi bỗng không muốn trả lại nữa. Tôi muốn được nhìn thấy nó hàng ngày, được tự mình sở hữu nó, được thấy nó trong cặp của chính mình.

Hết giờ ra chơi, các bạn chạy vào lớp, Mai lập tức mở cặp và khóc òa lên khi thấy chiếc bút đã không cánh mà bay! Cả lớp xôn xao, bạn thì lục tung sách vở, bạn lục ngăn bàn, có bạn bò cả xuống gầm bàn ngó nghiêng xem chiếc bút có bị rơi xuống đất không. Đúng lúc đó, cô giáo của chúng tôi vào lớp! Sau khi nghe bạn lớp trưởng báo cáo và nghe Mai kể chi tiết về chiếc bút: nào là nó màu gì, có chữ gì, có điểm gì đặc biệt, ai cho, để ở đâu, mất vào lúc nào. Cô yên lặng ngồi xuống ghế. Lớp trưởng nhanh nhẩu đề nghị:

- Cô cho xét cặp lớp mình đi cô ạ!

Cô hình như không nghe thấy lời nó nói, chỉ chậm rãi hỏi:

- Ra chơi hôm nay ai ở lại coi lớp?

Cả lớp nhìn tôi, vài giọng nói đề nghị xét cặp của tôi, những cái nhìn dò hỏi, nghi ngờ, tôi thấy tay mình run bắn, mặt nóng ran như có trăm ngàn con kiến đang bò trên má. Cô giáo tôi nổi tiếng là nghiêm khắc nhất trường, chỉ một cái gật đầu của cô lúc này, cái cặp bé nhỏ của tôi sẽ được mở tung ra. Bạn bè sẽ thấy hết, sẽ chê cười, sẽ chẳng còn ai chơi cùng tôi nữa. Tôi sợ hãi, ân hận, xấu hổ, bẽ bàng. Tôi òa khóc, tôi muốn được xin lỗi cô và các bạn. Bỗng cô giáo của tôi yêu cầu cả lớp im lặng, cô hứa thứ hai sẽ giải quyết tiếp, giờ học lặng lẽ trôi qua...

Sáng thứ hai, sau giờ chào cờ, cô bước vào lớp, gật đầu ra hiệu cho chúng tôi ngồi xuống. Cô nhẹ nhàng đến bên Mai và bảo:

- Hôm thứ bảy bác bảo vệ có đưa cho cô cây bút và nói rằng bác nhặt được khi đi đóng khoá cửa lớp mình, có phải là cây bút của em không?

Mai cầm cây bút, nó sung sướng nhận là của mình, cô dặn dò cả lớp phải giữ gìn dụng cụ học tập cẩn thận, giờ học trôi qua êm ả, nhẹ nhàng. Ra chơi hôm ấy, các bạn lại ríu rít bên tôi như muốn bù lại sự lạnh nhạt hôm trước. Chỉ riêng tôi là biết rõ cây bút thật của Mai hiện ở nơi đâu.

Sau đó vài ngày cô có gặp riêng tôi, cô không trách móc cũng không giảng giải gì nhiều. Cô nhìn tôi bằng cái nhìn bao dung và thông cảm, cô biết lỗi lầm của tôi chỉ là

sự đại dốt nhất thời nên đã có cách ứng xử riêng để giúp tôi không bị bạn bè khinh thường, coi rẻ.

Năm tháng qua đi, bí mật về cây bút vẫn chỉ có mình tôi và cô biết. Nhưng hôm nay, nhân ngày 20/11, tôi tự thấy mình đã đủ can đảm kể lại câu chuyện của chính mình như là một cách thể hiện lòng biết ơn và kính trọng đối với người đã dạy tôi bài học về sự bao dung và cách ứng xử tế nhị trong cuộc sống.

Giờ đây tôi đã lớn, đã biết cân nhắc đúng sai trước mỗi việc mình làm, tôi vẫn nhớ về bài học thuở thiếu thời mà cô đã dạy: Bài học về lỗi lầm và sự bao dung! Và có lẽ trong suốt cả cuộc đời mình, tôi sẽ chẳng lúc nào nguôi nổi nhớ về cô như nhớ về MỘT CON NGƯỜI CÓ TÂM LÒNG CAO CẢ!

Kể lại kỉ niệm đáng nhớ về thầy cô giáo cũ - Mẫu 7

Điểm lại tất cả những thầy và cô giáo đã dạy tôi suốt 11 năm học phổ thông (hồi đó trẻ con chỉ học 11 thôi), 4 năm đại học, 2 năm cao học, rồi đến những giáo sư hiện giờ mà tôi đang theo học, tôi có ấn tượng cảm động nhất về cô giáo chủ nhiệm của tôi thời lớp 2 và lớp 3.

Lớp Võ lòng là lớp đầu tiên tôi đi học. Tôi còn nhớ như in ngày đầu tiên đến trường. Tôi đội một chiếc mũ nan mới mua, mẹ mặc quần lụa đen, đội nón dất tôi đến lớp. Bọn tôi học trong một ngôi chùa, mái thủng tứ tung, nắng chiếu cả vào bảng. Một phần ba của ngôi chùa dành cho lớp học và sân chơi, một phần ba còn lại nơi làm việc của Tổ phục vụ của mấy bà già bán nước sôi, một phần ba còn lại để dùng làm đồn công an. Sự sãi của chùa được "ưu tiên" vào nơi ẩn khuất nhất trong chùa. Nghe qua cứ tưởng như là chuyện ở một làng quê hẻo lánh nào đó. Nhưng sự thật là tôi sống ở một phường có đời sống và giáo dục tốt nhất ở quận Hai bà Trưng, giữa thủ đô Hà nội.

Lúc đó chương trình giáo dục phổ thông là Võ lòng + 10. Tức là trẻ con học Võ lòng và sau đó là từ lớp 1 đến lớp 10. Tổng cộng 11 năm. Tôi vào ngay lớp 2 sau khi học Võ lòng chứ không phải lớp 1 bởi vì nhà nước bắt đầu áp dụng chương trình giáo dục phổ thông 12 năm. Sau Cải cách giáo dục, trẻ con học ngay lớp

Một, ai đã học Võ lòng rồi thì vào ngay lớp 2. Thành ra tôi vẫn chỉ học 11 năm thôi chứ không phải 12 năm như trẻ con bây giờ.

Cô giáo chủ nhiệm lớp 2 tương đối lớn tuổi so với bố mẹ tôi. Bà khoảng gần 50, đã có rất nhiều năm kinh nghiệm dạy trẻ con cấp 1. Cô giáo rất nghiêm khắc. Nếu ai không làm bài tập về nhà, hoặc bị điểm kém thì sẽ bị quật vào tay. Tôi không nhớ là tôi có hay làm bài tập về nhà không, cũng không nhớ rõ là điểm của mình kém thế nào, nhưng tôi nhớ như in là tôi bị ăn quật rất nhiều lần. Những lần tôi nhớ nhất xảy ra vào mùa Đông, vì bị đau hơn rất nhiều so với mùa Hè. Cô không bao giờ quật vào lòng bàn tay, mà bắt phải úp xuống để đánh vào mu bàn tay.

Nếu nghe qua có thể thấy hơi "rùng rợn" đối với trẻ em hiện nay ở Hà nội, lại càng xa lạ so với giáo dục ở Hoa kỳ. Tuy nhiên, tôi điểm lại thì thấy cô không bao giờ quật nhiều roi, mỗi lần cô chỉ "ra đòn" một thước thôi. Cái thước cô dùng cũng là một hình ảnh tôi nhớ mãi. Nó là loại thước gỗ, dài 30 phân. Do dùng đã lâu nên cái đầu thước hơi bị tròn lại chứ không còn vuông thành sắc cạnh nữa. Mỗi khi kỷ luật học sinh như vậy cô không bao giờ dùng lời lẽ miệt thị hay dọa nạt. Nếu không làm bài, hoặc bị điểm kém, là ăn một thước. Rất chính xác.

Ngoài việc kỷ luật học sinh bằng thước thì cô còn những biện pháp khác để những trẻ "có vấn đề" học chăm hơn. Một cách mà cô làm thường xuyên nhất là đưa những trẻ đó về nhà ngay sau giờ học để chúng làm hết những bài tập còn bỏ dở, và hướng dẫn thêm nếu như những học sinh đó không tự hoàn thành được bài tập. Thời gian này thường kéo dài một đến vài giờ mỗi lần. Sau khi làm bài xong bọn trẻ phải ngồi đợi cho đến khi nào có bố, mẹ, hoặc người nhà đến đón mới được về. Xin nói rõ đây là việc cô giáo tự nguyện làm chứ không hề đòi hỏi học phí gì cả.

Nhà cô giáo nằm trên tầng 2 của một tòa biệt thự từ thời Pháp để lại. Các biệt thự loại này đều được cất nhỏ ra và phân cho các công chức nhà nước mỗi nhà một buồng. Vì thế tuy gọi là ở trong biệt thự nhưng nhà nào cũng rất chật chội. Nhà cô giáo tôi là một môi trường giáo dục tốt. Chồng cô cũng là một nhà giáo. Ông có cây đàn guitar, thỉnh thoảng đem xuống vừa đánh vừa hát. Tôi chưa từng được nghe đàn trực tiếp bao giờ nên mỗi lần như vậy đều rất thích thú. Con trai lớn của họ

đang học đại học (ngày đó ở khu phố của tôi, mà có lẽ khắp nơi đều thế cả, nhà nào có con học đại học là rất ngoại lệ), chị thứ hai là học sinh giỏi cấp 3, cô em út hơn tôi một tuổi, cũng là học sinh giỏi. Mọi thứ trong nhà đều rất sạch sẽ và cực kỳ ngăn nắp. Một điều tương đối xa lạ với tôi.

Kể đến đây chắc các bác không phải đoán nhiều rằng để có một ký ức rõ như vậy tôi chắc chắn là một trong những "vị khách mời" thường xuyên nhất tại nhà cô giáo. Tôi không thực sự nhớ là tôi học kém đến mức nào mà bị xếp vào loại "học sinh cá biệt" như vậy. Nhưng điểm lại một số gương mặt "đồng bọn" cũng thường xuyên phải "tá túc" tại nhà cô chủ nhiệm sau giờ học thì tôi thấy đúng là mình đã từng "có vấn đề". Hai "phần tử" mà tôi nhớ mặt nhất, là những đứa trẻ cùng lớp mà tôi thường xuyên "giao du" nhất, cũng "có mặt" thường xuyên tại nhà cô giáo như tôi. Cả hai thằng đều hơn tôi một tuổi vì bị lưu ban ngay từ lớp 1. Một thằng về sau chỉ học hết lớp 5 rồi bỏ học, chuyên đi ăn cắp vặt trong khu phố, rồi bị công an phường cho đi trại cải tạo vô thời hạn. Tay này bị (đánh) chết trong trại cải tạo lúc 18 tuổi. Một thằng khác, khá hơn, học hết lớp 7 mới bỏ học, sau này mở tiệm rửa xe máy, rồi sau đó là quán bia. Nghe nói hiện giờ hắn kiếm rất khá từ doanh nghiệp bia bọt.

Hồi đó ngày 20 tháng 11 gọi là "Ngày Hiến chương các Nhà giáo". Chắc là một số nước lúc đó vận động Liên hiệp Quốc để có một ngày trong năm vinh danh các nhà giáo trên toàn cầu. Sau này Việt nam đổi ngày đó thành "Ngày Nhà giáo Việt nam", có lẽ do chẳng có mấy nước mặn mà tham gia. Buổi tối ngày 20/11 năm đó tôi và mẹ đến nhà cô giáo để thăm hỏi và biếu quà. Vì cả cô và chồng đều là nhà giáo nên trong nhà có rất nhiều hoa. Tôi chưa từng nhìn thấy trong nhà ai có nhiều hoa như vậy. Tuy nhiên căn phòng tương đối thiếu sáng do chỉ có một ngọn đèn điện vàng lơ mờ. Những năm đó điện thành phố rất yếu và hay bị cắt do chỉ có một nhà máy điện Yên phụ từ thời Pháp để lại, mà lại chưa có thủy điện Hòa bình.

Mẹ tôi không mua hoa, chắc là bà vừa nghĩ rằng hoa quá đắt trong ngày đó, lại chỉ là thứ không thiết thực. Mẹ biếu cô giáo một hộp dầu cao con hổ của Trung quốc. Loại này tốt hơn nhiều cao Sao vàng của Việt nam. Cái hộp dầu cao đó tương đối nhỏ, chỉ to bằng đồng xu, nhưng rất đẹp. Hai phần vỏ sắt được sơn màu đỏ bóng,

trên nắp in hình một con kỳ lân màu vàng rất rõ nét và tinh xảo. Mẹ bảo đây là dầu cao chính hiệu của Trung quốc gửi sang Việt nam trong chiến tranh, bây giờ còn thừa trong kho mới bán ra. Lúc đó hộp cao đó chắc là quý hiếm lắm vì tôi chưa thấy ai có cả. Nói thế để thấy chắc mẹ tôi trọng cô giáo lắm.

Hết năm lớp 2, cô giáo lại tiếp tục làm chủ nhiệm bọn tôi một năm nữa. Có lẽ tôi học đã khá lên và ít mãi chơi hơn vì tôi không phải thường xuyên đến "ở tù" tại nhà cô sau giờ học nữa. Sau đó nhiều năm gia đình tôi vẫn đến thăm cô. Về sau chúng tôi chuyển đi một chỗ khác nên từ đó tôi không gặp lại cô nữa.

Đến tận bây giờ thỉnh thoảng bố tôi vẫn nhắc đến những lần ông phải đến "nhận con" sau giờ học tại nhà cô chủ nhiệm. Ông vẫn nhắc lại rằng mỗi lần ông đến gõ cửa nhà cô giáo để đón tôi thì bọn trẻ hàng xóm quanh đó, như một thói quen thường lệ, chạy túm đến để xem mặt những đứa được "ra tù", trong đó thường xuyên có tôi. Tôi thật may mắn hơn thằng bạn xấu số kia, chỉ là "tù nhân" của cô giáo thôi chứ không phải là tù nhân của trại cải tạo sau này.

Kể lại kỉ niệm đáng nhớ về thầy cô giáo cũ - Mẫu 8

Buổi lễ kỷ niệm ngày Nhà giáo Việt Nam kết thúc trong niềm hân hoan. Không khí sôi động của buổi lễ kỷ niệm trọng đại này dần nhường lại cho không gian yên ắng đến lạ kỳ. Lúc này, sân trường chỉ còn lác đác một vài học sinh ngồi đó để chờ ba mẹ đến rước. Ba tôi hôm nay lại đến muộn. Tôi lắng nghe tiếng chim sẻ ríu rít cả một khoảng sân. Một mình bên chiếc ghế đá, tôi bỗng nhớ lại một kỉ niệm xưa, thời mà tôi còn là cậu học sinh lớp năm trường Nguyễn Đình Chiểu, kỷ niệm về cô giáo của tôi ngày đó.

Tôi vẫn nhớ, khi còn học tiểu học, môn Toán của tôi rất khá. Điểm số của tôi luôn rực rỡ những con chín, mười tuyệt đẹp. Tôi luôn dẫn đầu lớp về điểm số. Tôi tự hào và hãnh diện về mình lắm. Trong tâm trí của cô chủ nhiệm đáng kính, của cha mẹ tôi, tôi hiện lên trong hình ảnh một học sinh giỏi, một đứa con ngoan. Chính vì những nhận thức, đánh giá bản thân quá mức đó, tôi đâm ra chủ quan và xem thường mọi thứ. Không biết từ bao giờ, tôi không chăm chỉ làm bài tập Toán cô cho

nữa. Tôi ham mê đọc truyện tranh và thỉnh thoảng chỉ làm một số bài toán khó. Ở trên lớp, tôi chẳng còn chăm chú nghe giảng hay tập trung làm bài. Tôi ngập trong sự chủ quan, kiêu hãnh và bê trễ cho đến một ngày kia. Kỳ kiểm tra học kỳ một đã đến, tôi bước vào phòng thi với bao niềm phấn khích và tràn đầy tự tin. “Thế nào mình cũng đạt điểm mười lần này thôi, như bao lần khác ấy mà.” Nhưng mọi chuyện lại không như tôi muốn. Tôi bị sập ngã ngay từ những câu đầu. Đó là những câu hỏi lý thuyết và bài tập rất căn bản, nhưng do không học bài nên tôi không biết cách làm. Mặt tôi lấm tấm mồ hôi, tim tôi đập thình thịch, đầu óc tôi rối bời, chẳng còn có thể tập trung tính toán nữa. Tôi tự hỏi mình phải xoay sở thế nào đây. Bước ra khỏi phòng thi, tôi như người mất hồn. Những ngày sau đó, tôi vẫn không sao quên được nỗi lo sợ ám ảnh trong phòng thi hôm ấy. Và điều gì đến rồi cũng đến.

Hôm phát bài thi môn Toán, khuôn mặt cô tôi có vẻ đượm buồn. Tôi lặng người với ý nghĩ rằng cô buồn vì kết quả bài thi của tôi. Quả không sai, khi bài thi môn Toán được chuyển đến tay tôi, tôi không thể bình tĩnh được nữa. Trời ơi! Con “năm” to đùng cùng những vệt đỏ đầy kín cả bài thi. Đây có phải là sự thật không vậy? Tôi đã bị điểm kém môn Toán, môn học sở trường của tôi. Tôi thấy bế tắc vô cùng. Kết quả này rồi sẽ được đưa đến tay cha mẹ, cha mẹ sẽ nghĩ sao đây: thất vọng và mất hết hy vọng về tôi, đưa con trai duy nhất của cả gia đình. Cha mẹ luôn đặt niềm tin vào tôi, luôn tự hào mỗi khi nhắc đến tôi. Cha mẹ ơi, con có lỗi với cha mẹ nhiều lắm! Chưa hết nữa, bạn bè sẽ nghĩ sao về tôi đây? Chúng bạn sẽ mỉa mai, chế giễu tôi suốt ngày. Trong phút chốc, tôi bỗng đánh mất mình. Một ý nghĩ đại khờ chọt lóe lên trong tôi vào giờ tan học hôm ấy. Cô đã để quên phiếu điểm trên bàn. Khi ấy, cả lớp về hết, chỉ còn Nam và tôi ở lại. Nam là một học sinh yếu của lớp về môn Toán. Tôi liền bàn bạc với Nam và dụ nó lên trên bàn giáo viên sửa điểm cho hai đứa. Chuyện này sẽ được giữ bí mật giữa hai đứa mà thôi.

Sau ngày hôm đó, vào thứ hai đầu tuần, cô đã phát hiện ra chuyện đó. Trịnh trọng và nghiêm khắc, cô hỏi cả lớp rằng ai đã sửa điểm cho tôi và Nam. Do lúng túng và sợ hãi, Nam đứng lên nhận lỗi và cúi mặt xuống. Giọng cô buồn bã hỏi Nam:

- Tại sao em sửa điểm giúp bạn?

Nam không trả lời mà chỉ cúi xuống, thỉnh thoảng liếc sang nhìn tôi. Tôi bối rối và hoang mang vô cùng. Tôi phải làm sao đây? Tại sao tôi lại hành động như thế, một hành động thật xấu xa và hèn nhát? Tại sao tôi không nghĩ đến hậu quả sau này mà chỉ nghĩ đến cái lợi trước mắt? Cha mẹ, thầy cô, bạn bè sẽ nghĩ sao về tôi đây: một học sinh cá biệt, luôn toan tính những điều xấu xa cốt để đạt được điểm cao ư? Một đứa trẻ khi phạm sai lầm lần đầu tiên sẽ làm người ta có thành kiến mãi. Thế thì còn gì là lòng tự trọng và niềm kiêu hãnh của tôi nữa. Tôi hối hận và xấu hổ vô cùng. Bằng tất cả lòng can đảm, tôi đứng dậy và nhận lỗi với cô mà nước mắt rơm rớm. Mặt tôi xanh xao, môi run run bần bật, tay chân không thể cử động được. Bằng tất cả lòng khoan dung, độ lượng, cô đã cân nhắc rất nhiều và chấp nhận tha thứ cho tôi. Tuy nhiên, cô đã cảnh cáo tôi trước lớp. Cuối buổi học hôm ấy, cô đã gọi tôi lại và nói:

- Em đã chứng tỏ được sự ăn năn của mình bằng cách nhận lỗi. Em đã cho cô thấy rằng em là người luôn muốn vươn lên, luôn muốn phục hồi danh dự cho mình, dù điều đó đã khiến em nhận điểm xấu. Em phải luôn cố gắng học và hãy nhớ rằng: “Trên con đường thành công không có dấu chân của kẻ lười biếng”.

Khi về nhà, tôi đã thú thật với ba mẹ những chuyện đã xảy ra và cầu mong được tha thứ. Ba tôi chẳng nói gì cả, chỉ thỉnh thoảng lại thở dài. Tôi thoáng thấy ánh mắt đượm buồn của mẹ. Mẹ ân cần dạy tôi:

- Con ơi, con người ai cũng một lần phạm lỗi trong đời. Con biết lỗi và tự nhận lỗi là một điều tốt. Lần này ba mẹ tha thứ cho con. Nhưng con phải chăm chỉ học tập và không được làm như thế nữa.

Tôi gật đầu, khuôn mặt tỏ ra sung sướng đến không nói nên lời. Kể từ hôm đó, tôi phấn đấu hết mình trong học tập, vào lớp thì chăm chú nghe cô giảng bài, về nhà thì hoàn thành đầy đủ bài tập cô cho và còn dành thời gian tìm thêm những bài tập khó để giải nữa.

Trải qua sự việc ấy, đến bây giờ, nó vẫn còn là bài học đáng nhớ và kỉ niệm khó phai trong cuộc đời tôi. Giờ đây, tôi đã là một học sinh lớp Chín. Bốn năm đã trôi qua

rồi, cô giáo chủ nhiệm lớp Năm kính yêu của tôi giờ này có còn dạy ở ngôi trường cũ không? Gửi gió, gửi mây, hãy mang giúp tôi những lời ăn năn chân thành nhất đến cô. Cô ơi, kỉ niệm sẽ mãi in sâu trong em, luôn bên cạnh nhắc nhở em không được phạm sai lầm đó thêm một lần nào nữa. Khi đó, cô có thật sự tha thứ cho em không?

Tiếng bước chân người và những lời chuyện trò chợt cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Tôi lặng thầm trong phút chốc và cất bước ra về, trong lòng vẫn lâng lâng kỷ niệm đã qua. Chính nhờ nó, tôi đã hiểu được lòng trung thực của một con người quý giá đến nhường nào. Trong tôi bỗng có một mong muốn tha thiết: ngày hôm nay, 20/11, tôi sẽ cùng những đứa bạn thân hồi tiểu học trở về trường xưa thăm cô. Tôi tin rằng ba tôi sẽ ủng hộ ý định này của tôi. Trong phút chốc, tôi thấy mình như đang đứng giữa sân trường tiểu học năm xưa, xung quanh vẫn là cô và bạn bè ngày xưa ấy. Chúng tôi nói cười rôm rả với nhau. Tôi thấy ấm lòng lạ khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên gương mặt nhân hậu dịu dàng của cô tôi. Ôi, yêu sao những kỷ niệm đầu yêu một thời!

Kể lại kỉ niệm đáng nhớ về thầy cô giáo cũ - Mẫu 9

Trong tuổi thơ của mỗi người, ai cũng có những kỉ niệm đáng nhớ về thầy, cô giáo cũ của mình, những kỉ niệm đẹp xen lẫn nỗi buồn đều được khắc sâu trong trí nhớ của chúng ta. Riêng tôi có một kỉ niệm mà tôi không bao giờ quên, kỉ niệm sâu sắc về một người thầy đáng kính của tôi.

Năm ấy, khi tôi còn học lớp một, tôi có những kỉ niệm đẹp về thầy giáo chủ nhiệm của mình. Tôi đã bước sang lớp một, của bậc tiểu học, có nhiều bạn mới, thầy cô mới.

Ngày trọng đại ấy, ngày tôi không bao giờ quên. Sau buổi lễ khai giảng, tất cả các học sinh đều bước vào lớp học của mình để học buổi học đầu tiên và gặp gỡ thầy cô giáo chủ nhiệm của mình và cũng là người sẽ gắn bó với tôi trong suốt thời gian học tiểu học.

Khi thầy bước vào, dáng người thầy thật nhanh nhẹn và thầy chào chúng tôi. Tôi trông thầy cũng đã đứng tuổi, tóc thầy cũng đã điểm bạc, khuôn mặt thầy gầy, bàn tay thầy có nhiều vết nhăn, chắc thầy đã có mấy chục năm lận đận với học sinh. Thầy bước lên bục giảng, thầy ra hiệu cho chúng tôi im lặng và thầy nói: chào các con, thầy tên là Hồ Viết Cảnh, thầy sẽ chủ nhiệm lớp các con trong suốt bậc tiểu học. Giọng thầy thật ấm áp, nhẹ nhàng, làm cho những suy nghĩ trong đầu tôi về một người thầy giáo chủ nhiệm thật dữ dằn và nghiêm khắc đều tan biến.

Sau khi ra mắt chúng tôi, thầy bắt đầu dạy cho chúng tôi những bài học đầu tiên mà cũng là những bài học đầu đời dạy tôi nên người. Thầy viết lên bảng những dòng chữ đầu tiên, tôi trông thấy bàn tay thầy run run khi viết, sau này tôi mới biết, thầy phải chịu đựng những cơn đau do tham gia cuộc chiến tranh kháng chiến chống Mỹ để viết nên dòng chữ đẹp đó. Sau khi viết xong đề bài, thầy hỏi chúng tôi có thấy rõ không, một vài bạn ngồi phía dưới do mắt kém nên không thấy liền được thầy chỗ khác cho phù hợp. Trong buổi học thầy đến tận chỗ của từng người để chỉ cho chúng tôi những chỗ không hiểu. Cuối giờ, thầy cho chúng tôi xếp hàng ra về, mọi người đi về rất thẳng hàng, tiếng cười đùa của một vài bạn đã làm xôn xao khắp sân trường. Buổi học đầu tiên đã kết thúc như vậy đó, thầy đã để lại cho tôi những suy nghĩ về một người thầy mẫu mực.

Những buổi học sau, thầy nghiêm khắc với những bạn lười học, khen thưởng những bạn ngoan. Giờ ra chơi, thầy đều ra chơi cùng chúng tôi, thầy chơi những trò chơi dân gian cùng với chúng tôi, nhìn khuôn mặt thầy lúc đấy thật đáng yêu, nhìn kĩ thầy, tôi có cảm giác khuôn mặt thầy rất giống khuôn mặt ông nội tôi. Ông tôi đã mất từ khi tôi còn nhỏ, những kỉ niệm đẹp của ông và tôi đều được tôi khắc ghi. Nhìn thầy, tôi cảm thấy nhớ đến ông, nhớ đến cảnh chơi đùa của hai ông cháu, tôi liền chạy vào phòng học, ngồi trong góc khóc. Lúc đó có một bàn tay đặt lên vai tôi khẽ vỗ về, hình ảnh ông nội vỗ về tôi mỗi khi buồn hiện về, tôi bỗng khóc to lên, không sao có thể kiềm chế được. Thì ra đó chính là thầy, thầy khẽ nói với tôi: "Thành, sao con khóc, nói ra để thầy chia sẻ với con". Rồi thầy ôm tôi vào lòng, nhận được sự an ủi của thầy, tôi càng khóc to hơn. Sau hôm đó tôi cảm thấy được thầy quan tâm nhiều hơn.

Vào một hôm, do tôi không học bài nên bị điểm kém, thầy liền mắng tôi, tôi liền chạy về chỗ ngồi, trong lòng tôi cảm thấy rất tức thầy. Vào giờ ra chơi thầy không ra chơi với các bạn như mọi khi, thầy xuống chỗ tôi. Thầy nói: "thầy xin lỗi em vì đã quá nặng lời, nhưng em là lớp trưởng nên phải gương mẫu cho các bạn noi theo.... thầy giảng lại cho tôi bài tôi chưa hiểu. Tôi nhìn thầy lúc đó mà trong lòng cảm thấy hối hận vô cùng, ân hận vì đã làm thầy buồn. tôi tự hứa sẽ cố gắng phấn đấu tốt hơn.

Vậy đấy, thầy đã để lại cho tôi những kỉ niệm không bao giờ phai mờ về một người thầy giản dị mà thân thương. Tôi hứa sẽ cố gắng học tập để trở thành công dân tốt, có ích cho đất nước và xã hội. Công ơn thầy sẽ mãi được khắc ghi như câu danh ngôn:

"Ngọc không mài không sáng, người không học không tài.

Kể lại kỉ niệm đáng nhớ về thầy cô giáo cũ - Mẫu 10

Những cơn gió chiều hè đầu đưa những cánh hoa giấy. Những cánh hoa mỏng tang và trong suốt như tờ giấy trước cửa sổ nhắc tôi nhớ về cô giáo cũ của mình. Một cô giáo trẻ dịu dàng và cũng mỏng manh như loài hoa ấy, một con người đã nhiệt huyết với bảng đen, phấn trắng cho đến những hơi thở cuối cùng trong cuộc đời đoản mệnh. Những kỉ niệm về người cô năm ấy đã trở thành một phần hồi ức không thể nào quên trong tâm trí tôi.

Kỉ ức đưa tôi trở lại những ngày còn đang là một học sinh cuối cấp tiểu học. Tôi sinh ra và lớn lên ở một làng quê nghèo. May mắn thay, chính quyền địa phương đã xem xét và mở một trường học trong cả xã. Năm 6 tuổi, tôi vào lớp Một. Vốn tính tình ương ngạnh và nghịch ngợm, suốt bốn năm học tôi đều trở thành một học sinh cá biệt trong mắt các thầy cô. Một kì nghỉ hè vui vẻ vừa qua đi, tôi lại phải đến trường và bắt đầu một năm học mới thật mệt mỏi. Ngày đầu tiên đến lớp, tôi đã bày trò trêu chọc các bạn và cầm đầu những đứa học sinh trèo lên cây phượng. Một hồi trống vang lên, học sinh các lớp ổn định. Tôi cũng thế. Ngồi trong lớp tôi vẫn không ngừng bày trò tinh nghịch làm cả lớp nhốn nháo hết cả lên.

- Em học sinh! Em đứng lại ngay! Em có nghe thấy tiếng trống báo hiệu đã vào giờ học rồi không? Tại sao lại chạy lăng xăng trong lớp như thế?- Tôi đang chạy đuổi một đứa bạn trong lớp, bỗng có tiếng nói nhẹ nhàng nhưng nghiêm khắc ở đâu chợt cất lên.

Tôi quay đầu lại, thì ra là giáo viên mới.

- Em đi về chỗ! Cả lớp ổn định trật tự!- Khi tôi vẫn còn đang tỏ thái độ không quan tâm thì cô lại cất giọng nói và bước vào lớp.

Tôi vùng vằng đi vào chỗ ngồi, trong đầu thầm nghĩ “ Chắc là giáo viên chủ nhiệm năm nay đây mà”.

- Chào các em! Cô xin tự giới thiệu cô là Hoàng My, cô giáo mới được chuyển công tác về trường và năm nay được phân công làm giáo viên chủ nhiệm lớp chúng ta! Mong chúng ta sẽ có một năm học gắn bó đầy thành công và đạt được những kết quả tốt đẹp! Nào! Bây giờ cô muốn làm quen với cả lớp. Các em hãy đứng lên và giới thiệu một vài nét về bản thân!- Cô giáo chủ nhiệm mới của chúng tôi vui vẻ nói.

Có vẻ như lũ học sinh lớp tôi rất hào hứng với cô giáo mới. Đứa nào cũng háo hức tự giới thiệu về bản thân. Đến lượt mình, tôi than thầm và quyết định không đứng lên. Cô giáo thấy tiết mục làm quen đang sôi nổi bỗng nhiên bị ngừng lại thì bước xuống về phía chỗ ngồi của tôi. Cô nói:

- Hoàng Mai! Em không muốn tự giới thiệu về bản thân mình sao?

Tôi hơi giật mình vì cô giáo mới chuyển công tác đến trường đã biết tên mình nhưng mau chóng bình tĩnh lại ngay, đó cũng là điều dễ hiểu với những” chiến công” bốn năm qua của tôi.

Dù không muốn xong tôi vẫn chậm chạp đứng dậy:

- Thưa cô, như cô đã biết, em tên là Hoàng Mai. Em xin hết!

Cô lắc đầu, nở nụ cười dịu dàng rồi ra dấu bảo tôi ngồi xuống. Buổi học đầu tiên kết thúc bằng niềm vui sướng của lũ bạn bè tôi vì có được cô giáo chủ nhiệm mà

theo lời chúng nó thì là “ cực kì tâm lý”. Về phần mình, tôi chẳng lấy gì làm sung sướng hay hạnh phúc như vậy cả.

Những ngày tiếp theo của năm học, tôi vẫn tiếp tục là một đứa học trò tinh nghịch và không biết nghe lời. Vì mãi mê với những trò nghịch ngợm nên kết quả học tập của tôi chưa bao giờ là tốt cả. Nhưng có một điều khác là, nếu những năm học trước, những vi phạm của tôi hoặc kết quả học tập kém ảnh hưởng đến thành tích của cả lớp thì tôi sẽ bị giáo viên chủ nhiệm phê bình, rồi trách phạt và sau cùng là không quan tâm đến đứa học sinh như tôi nữa thì năm nay, trước những vi phạm của tôi, cô giáo chủ nhiệm tôi cũng kỷ luật nghiêm khắc, nhưng cô không hề tỏ ra thái độ coi tôi là một học sinh cá biệt.

Năm học cứ thế qua đi, nhờ sự chỉ bảo của cô My, lớp tôi có những thành tích tiến bộ vượt bậc so với những năm trước. Riêng về phần tôi, không nói chắc các bạn cũng biết vẫn là một đứa ham chơi và làm ảnh hưởng đến thi đua của lớp. Vào một ngày sau kì thi học kì, tôi nhận ra mình để quên một vài thứ trong ngăn bàn lớp học nên sau khi thức dậy, tôi vội vàng đến trường rồi xin bác bảo vệ cho vào lấy đồ. Trên đường đi đến phòng học , tôi đi qua phòng hội đồng của nhà trường. Chợt tôi bỗng bị thu hút lại bởi hai người ngồi trong phòng. Là cô My và cô giáo hiệu trưởng nhà trường. Không biết họ đang nói chuyện gì mà thỉnh thoảng tôi lại thấy đôi vai của cô giáo chủ nhiệm tôi run lên nhẹ nhẹ, rồi cô hiệu trưởng dịu dàng như đang an ủi. “ Bệnh nan y”, “ nghỉ việc”,... tai tôi bỗng bắt tín hiệu được những từ ấy. Một mớ hỗn độn diễn ra trong óc tôi. Phải đến một phút sau, xâu chuỗi lại những sự việc, tôi mới định hình được suy nghĩ của mình. Ngày hôm đó, tôi trở về nhà trong một tâm trạng thật khó diễn tả, không còn thiết tha bày trò cho lũ em cùng xóm nghịch ngợm nữa.

Những ngày sau đó, khi đến lớp, tôi bắt đầu chú ý đến cô giáo chủ nhiệm của tôi nhiều hơn. Tôi giật mình khi nhận ra nước da trắng hồng của cô ngày trước nay bỗng xanh xao lạ thường. Đôi gò má như cao hơn vì gương mặt tròn nay đã có cạnh. Có nhiều lúc, đang giảng bài, cô bỗng dừng lại đột ngột rồi sau đó rất lâu mới có thể tiếp tục bài giảng. Chính vì thế, có nhiều đứa tỏ ra không hài lòng vì cô, tiến độ chương trình học bị chậm lại, trong khi chúng tôi là những học sinh cuối cấp ở

trường láng, muốn tiếp tục học trung học thì phải thi lên trường Huyện. Thấy vậy, tôi nhiều lần tỏ ra không đồng tình với những bạn hay phàn nàn, và nói chắc có lẽ cô giáo có lí do riêng vì thầy cô bao giờ cũng muốn điều tốt nhất cho học trò của mình. Và kể từ những ngày đó, tôi chăm chỉ học tập hơn, những giờ trên lớp không còn ngủ gật hay nô đùa chọc ghẹo các bạn nữa.

Ngày thi chuyển cấp đã đến, chúng tôi ai cũng mong muốn có được một kì thi thật tốt đẹp. Vì học sinh tham gia thi đông nên học sinh trường nào sẽ thi tại trường đấy và có giáo viên khác từ trường huyện về coi. Tôi còn nhớ như in ngày hôm ấy, trước giờ thi, cô giáo chủ nhiệm của chúng tôi trong chiếc áo dài màu thanh thiên đi đến từng nhóm học sinh, động viên khích lệ từng đứa. Khi đến tôi, cô xoa đầu tôi cười dịu dàng mà bảo:

- Cô tin là Hoàng Mai sẽ làm thật tốt!

Có một cảm xúc ghen ngào xâm chiếm lấy tôi, tôi chỉ biết cúi đầu nhìn những lá phượng rơi trên mặt đất. Tiếng trống báo vang lên, cô động viên chúng tôi lần cuối cùng rồi đi về phía phòng hội đồng. Nhìn theo bóng dáng gầy gầy nhỏ nhắn của cô, tôi thầm hứa “ Em nhất định sẽ làm thật tốt!”

Khi chúng tôi nhận kết quả kì thi thì cũng là lúc nhận thêm một hung tin về bệnh tình của cô My. Cô đã không thể tiếp tục đến trường dạy học được nữa. Lớp chúng tôi rủ nhau đến nhà thăm cô, nhưng tôi không dám đến. Sau cùng, khi các bạn đã ra về hết, tôi thập thò đứng ở trước cửa nhà cô, trên tay cầm giấy báo đỗ. Tôi đang định quay về thì bỗng một bàn tay đặt lên vai tôi, cùng với đó là tiếng nói dịu dàng nhưng lộ rõ sự run rẩy:

- Sao em không vào nhà chơi? Cô đã chờ em đến lâu lắm rồi đó!

Tôi bỗng nhiên thấy cay xè cả mắt, rồi nước mắt cứ thế trào ra. Thấy tôi khóc, cô cười dịu dàng, âu yếm ngồi xuống, lau nước mắt trên mặt tôi:

- Con bé ngốc! Thế ra Hoàng Mai tinh nghịch của chúng ta cũng là một cô công chúa hay khóc nhè thế này sao?

Tôi ôm chầm lấy cô rồi òa lên khóc nức nở:

- Em xin lỗi! Em xin lỗi cô vì những lần đã làm cô phiền lòng!

Và đôi bàn tay gầy gầy của cô cứ vậy mà vuốt ve lên mái tóc tôi mà an ủi...

Thời gian thấm thoắt tựa thoi đưa, kí ức ấy giống như chỉ mới ngày hôm qua mà hôm nay tôi đã là một học sinh lớp Chín. Cô Mỹ cũng đã đi xa chúng tôi được bốn năm rồi nhưng những kí ức về cô luôn sống mãi trong tôi, như một niềm tin, như một động lực, một nguồn động viên tích cực để tôi vượt lên mọi khó khăn.

Kể lại kỉ niệm đáng nhớ về thầy cô giáo cũ - Mẫu 11

Kỷ niệm, cũng giống như những phím đàn - khi chạm tay vào, âm thanh sẽ ngân lên, nhưng không phải lúc nào cũng tuyệt vời, mà có cái hay, cái dở, cái muốn nhớ, cái lại thích xóa đi.

Cô nhỏ nhớn mày lên, nhìn xuống đồng hồ đeo tay, rồi dỗi mắt ra ngoài cửa lớp. Nơi dãy hành lang dài đang im ắng, chờ đợi, lắng nghe tiếng giày gỗ nhịp để thăm đoán: thầy hay cô? Giờ Toán của lớp 9P1 hôm nay thay đổi giáo viên. Cô giáo cũ nghỉ hộ sản. Thầy giám thị thông báo sẽ có giáo viên mới đến thay. Mười lăm phút trôi qua nhanh chóng trong sự sốt ruột của học trò. Phía cuối lớp có ai nghịch ngợm ngân nga: "Mười lăm phút đồng hồ, buồn nhớ Toán thầy mỗ, buồn như con cá rô... đang trôi... vào tô..."

- Nghiêm!

Giọng trưởng lớp vang to, khá oai (nhờ to con). Thầy giám thị xuất hiện. Một trăm con mắt học trò đen láy đổ dồn về phía cửa. Thấp thoáng phía sau thầy là một bóng dáng lạ, chắc "ông" thầy Toán mới?. Ô, nhưng sao mà... giống học trò quá đỗi!!!

Thầy giám thị cười khá tươi:

- Xin giới thiệu với các em, đây là thầy T. sẽ phụ trách môn Toán lớp 9 thay cho cô N...

Một tràng pháo tay ngưỡng mộ (?) vang lên như mưa rào tháng sáu. Thầy T mỉm cười gật nhẹ đầu "chào các em thân mến!". Ôi chao, hai má thầy sao mà đỏ như màu xác pháo, cặp kính cận suýt chút nữa rơi khỏi sống mũi. Chắc vì cảm động trước "thịnh tình" của lũ học trò cỡ... hoa khôi đến hai phần ba lớp, dành cho!

Trước khi trở về văn phòng, thầy Giám thị còn "ân cần dặn dò".

- Các em phải học cho ngoan. Nhớ là không được phá thầy!

Ôi! Lời "đe nạt" ấy không phải là không có duyên cớ. Bởi vì, con gái 9P1 có truyền thống mấy mùa tuy thông minh, học giỏi, đẹp người, tốt hạnh kiểm nhưng... chuyên nghịch ngợm cũng đứng vào hàng... quá chiêu! Thầy cô thương cũng lắm, mà dờ khóc, dờ cười cũng nhiều. Không biết trước khi vào lớp, thầy T đã "nghiên cứu lý lịch" học trò chưa mà... ngó bộ thầy "bình tĩnh rồi ... run" thấy rõ.

Sau màn tự giới thiệu rất "dễ thương" - Sinh viên năm cuối Đại Học Khoa học tự nhiên (bằng cái giọng mà phong thái điệu đà như con gái). Thầy vui vẻ đòi ... kiểm tra bài cũ. Năm mươi cái miệng than trời càng lúc vẫn không làm thay đổi được quyết định "sắt đá" của thầy. Thầy cầm quyển sổ điểm dò tên (sao thầy không chịu nhìn vào sơ đồ lớp nhỉ ?!) rất lâu, hai bàn tay run run (chắc do bị học trò "chiếu tướng" khá kỹ). Khi cây viết đồ hạ xuống gần giữa sổ, một cái tên được xướng lên:

- Trần Thị L.N.

Cả lớp im phăng phắc theo từng bước đi "dịu dàng" của N, để rồi sau đó hai phút, bỗng nổ ra 1 trận cười bom dội - N là một cô gái có dáng dấp "oai phong" của một vận động viên bóng rổ. Cao 1m65, học trể hai năm nên rất đáng mặt đàn chị so với cả lớp: Trong khi thầy T. ốm nhom, chiều cao chỉ khoảng 1m60 hay 1m62 gì đó (cộng luôn bề dày đế của đôi giày da mũi nhọn rộng quá khổ chân). Một sự tương phản khá hài hước. Thầy T điếng người, mặt đỏ như người say nắng biển, vội vã hỏi dăm ba câu lấy lệ rồi "mời" N về chỗ. Quyển sổ điểm được gấp lại vội vàng và bài học mới bắt đầu cũng rất nhanh chóng...

Cái sự khởi đầu năm ấy rồi cũng qua rồi mọi chuyện cũng biến thành kỷ niệm. Mà kỷ niệm lại bắt đầu từ sự nhiệt tình khá ngây ngô của cả thầy lẫn trò, lúc hai bên biết "hợp đồng tác chiến".

Còn nhớ 1 lần, thầy T có hứa sẽ dựng mô hình cho một bài toán hình học không gian khó nuốt, để học trò dễ hình dung hơn là nhìn vào hình vẽ. Vậy mà, hai lần, ba lượt thầy ... cứ quên. Lúc thì... thầy bận... học (?), lúc lại bận soạn bài cho môn dạy, lúc làm xong rồi nhưng... để quên ở... Sài Gòn? Lần cuối cùng, thầy nhớ đem theo, mà xe đồ đông quá, thiên hạ chen nhau làm hỏng mất mô hình của thầy? Học trò đâu chịu tin! Học trò đòi thầy dựng mô hình ngay tại lớp. Thầy bối rối "huy động" thước kẻ với số lượng tối đa, "chấm" các em bé bỏng ở hai dãy bàn đầu (trong đó có cô nhỏ dễ thương) lên giúp thầy... dựng mô hình(?). Trời đất! Năm bảy mái tóc thề, hơn một chục bàn tay nho nhỏ, cộng thêm thầy đứng vây quanh chiếc bàn giáo sư thì... còn ai nhìn thấy được gì! Vậy là... thầy cho học trò xếp hàng một, theo từng dãy bàn có trong lớp, từ từ tiến về phía "mô hình sinh động" tham gia theo kiểu "cưỡi trực thăng... xem hoa". Vậy mà vui ghê gớm, vậy mà rất hoà bình. Cả thầy lẫn trò không ai thấy được nét ngây ngô, khờ khạo trong hành động của mình, mà còn xem như đó là 1 "kỳ tích" của thứ chỉ số IQ thuộc vào loại thông minh ?

Rồi cũng có lần, thầy nổi giận hét to như ... "Trương Phi" chỉ vì chút nghịch ngợm đi quá đà của lũ học trò thơ dại. Khiến học trò rơm rớm nước mắt tủi hờn. Còn thầy bất chợt dịu xuống như... giọt nắng cuối thu để hỏi một câu thật dễ "Ký kết hiệp ước hoà bình":

- Ôi, sao bỗng dưng các em ngoan quá vậy?

Vâng, thầy T là vậy đó - người không biết giận lâu, người rất dễ quên hờn, dễ nhập cuộc với áo trắng ngu ngơ. Thầy như một chiếc lá, tình cờ rơi xuống mặt nước hồ đang dao động của tuổi học trò, góp thêm một con sóng giao thoa nhỏ bé, rồi lại theo gió bay đi... Thầy dạy chưa hay. Học trò biết vậy, nhưng học trò không chê, mà mặc nhiên chấp nhận như một thứ kỷ niệm, xếp bên cạnh những tầng lớp kỷ niệm phải có trong tuổi ngây thơ. Bởi thầy T rất hân nhiệt tình (dẫu thầy càng nhiệt tình giảng giải, học trò càng... nhiệt tình ngu ngác!). Bởi đối với thầy T, tất cả những

gương mặt trong sáng ngồi bên dãy bàn học bằng gỗ dưới kia, đều được thầy xếp đồng đẳng bằng một cái "mác" học trò đơn giản. Chúng như một quần thể tập hợp từ những cá thể lạ lẫm mà thầy đang có nhu cầu khám phá và ghi nhớ. Nhu cầu hòa nhập để vô tư yêu mến, bỏ qua những cái mà thiên hạ âu yếm gọi là danh vị, tiền tài của mẹ cha chúng bên ngoài xã hội ...

Nếu có ai bảo học trò 9P1 ngày ấy - Hãy chọn ra một nhân vật kỳ lạ nhất trường. Cô nhỏ năm xưa tin chắc, cả lớp sẽ đồng lòng bỏ phiếu cho thầy - Thầy T.

Kể lại kỉ niệm đáng nhớ về thầy cô giáo cũ - Mẫu 12

Trong quãng thời gian tuổi học trò, ai cũng có những kỉ niệm bạn bè, thầy cô. Dù rằng những kỉ niệm ấy vui hay buồn thì nó đều là hành trang của tuổi học trò giúp ta khôn lớn, trưởng thành. Đối với tôi - kỉ niệm về thầy Khánh - người thầy giáo cũ năm lớp 9 mãi mãi không bao giờ tôi quên. Đó là kỉ niệm buồn về một lần tôi đã nghĩ sai về thầy.

Thầy Khánh thực ra không phải chủ nhiệm lớp tôi. Cô chủ nhiệm đi công tác một tuần nên Nhà trường phân công thầy phụ trách môn văn lớp tôi. Lớp tôi có lẽ rất ít bạn biết thầy Khánh và tôi cũng chưa thấy thầy bao giờ. Tôi nhớ đó là buổi học đầu tiên thầy đến dạy lớp tôi.

Trong giờ ra chơi, cả lớp tôi nháo nhào cả lên, lộn xộn! Chúng nó đều đang đoán già đoán non thầy giáo mới như thế nào. Và tôi cũng không ngoại lệ. Không biết thầy mới như thế nào nhỉ? Chắc thầy vui tính, tâm lí lắm đây. Nhưng trái ngược với những gì tôi nghĩ, khi trống điểm tiết bốn, thầy bước vào lớp trong con mắt ngạc nhiên của chính tôi: thầy đã đứng tuổi, nước da ngăm đen sạm lại. Điều tôi chú ý nhất chính là mái tóc đã điểm những sợi bạc cố gắng che đi vết sẹo dài bên tai. Thầy nở nụ cười nhìn chúng tôi. Và bằng một giọng khàn khàn mà trầm đến lạ, thầy nói:

- Xin chào cả lớp. Thầy là Nguyễn Văn Khánh - người trực tiếp phụ trách bộ môn Ngữ Văn lớp ta trong tuần này khi cô Mi có lịch đi công tác.

Cả lớp im lặng. Thầy lại tiếp lời:

- Hi vọng lớp chúng ta sẽ có những giờ học đáng nhớ.

Tôi nghe thầy giới thiệu. Vì sao tôi không có chút thích thú nào?

Tiết học bắt đầu với tiếng loạt xoạt mở sách vở. Thầy ghi lên bảng dòng chữ to: "Truyện ngắn Chiếc lược ngà -Nguyễn Quang Sáng". Thầy giảng rất say sưa. Cả lớp chăm chú nghe thầy giảng. Nhưng không biết hôm nay tôi làm sao mà không nhập tâm vào bài học được. Giọng nói khản đặc của thầy cứ ù ù bên tai tôi một cách khó chịu. Tôi đã rất cố gắng, cố gắng để tiếp tục học, nhưng sao...

Thầy hỏi chúng tôi có hiểu bài không, song tôi lại im lặng lúc đó mà không có ý kiến gì. Song song với việc giảng bài, thầy viết sơ đồ tư duy lên bảng. Giọng thầy run run một cách kì lạ, ngập ngừng như nghẹn lại cái gì ở cổ. Thầy sao vậy? Thầy có chuyện gì sao? Cả lớp nổi lên một vài tiếng động khe khẽ rồi lại im lặng khi thầy viết bảng. Thầy viết một cách chậm chậm, từ từ mà sao dòng chữ kia khó đọc quá. Cái nét chữ run run, xô lệch nhau tưởng chừng như sắp ngã. Tôi bắt đầu thấy khó chịu. Tôi thì thầm với thằng Nhân bên cạnh:

- Mà ời, thầy viết gì kia? Dạy gì mà trầm, chẳng sôi nổi như cô Mi. Sao tao chán học văn thầy dạy quá.

Rồi tôi quay xuống bàn cái Hân:

-Mày hiểu không? Thầy giảng khó nghe quá.

Tôi học mà kiến thức cứ trôi tuột đi đâu. Giọng thầy thì khản đặc, chữ thầy thì bé cộm với trời ngoài kia mịt mù như sắp đổ mưa lớn khiến tôi càng không thiết tha với lời giảng.

Thầy vẫn giảng, lớp vẫn chăm chú, tôi ngồi nghe lầy lẹ. Cơn khó chịu nổi lên đỉnh điểm, tôi giơ tay nói:

- Thầy nói to hơn được không ạ? Chữ thầy nhỏ quá em cũng không hiểu được ạ.

Tôi ngồi phịch xuống. Thăng An lên tiếng trước thầy:

- Mà có chịu nghe, chịu học đâu mà nhiều chuyện vậy? Cả lớp đang học say sưa mà mày thì ngo nguậy rồi thừa này thừa nọ.

Tôi quay sang lườm nguýt nó một cái.

Thầy ho như muốn phá vỡ cái ghen trong cổ, quay xuống lớp nhìn chúng tôi với ánh mắt hiền mà ám áp:

- Thầy sẽ cố gắng. Em chưa hiểu chỗ nào thầy sẽ giảng lại nhé.

Tôi im lặng chẳng nói gì, cũng chẳng cúi đầu làm như mình sai mà nhận lỗi. Cả lớp đổ dồn ánh mắt vào tôi, tôi mặc kệ.

Trở lại tiết học, thầy thầy tiếp tục giảng và ghi. Tôi chỉ mong trống báo hết giờ sớm điểm. Rồi "Tùng!... Tùng!... Tùng!..." - tiếng trống vang lên làm tôi như mở cò trong bụng. Thầy nói:

- Hết giờ rồi, chúng ta dừng tại đây. Các em về ôn bài để mai chúng ta tiếp tục học.

Cả lớp thu xếp sách vở và ra về. Còn thầy thì vẫn ngồi trên bàn giáo viên. Tất nhiên với một đứa hóng về như tôi thì tôi sẽ là đứa ra về đầu tiên. Nhưng đến lán xe, tôi mới nhớ mình để quên mũ trên lớp. Vội vàng chạy lên, vừa sợ bị về sau các bạn, vừa sợ trời mưa.

Bước tới cửa lớp, tôi sửng người khi thấy thầy đang ngồi thoa thuốc lên vết sẹo dài kia.

- Em... em chào thầy ạ! - Tôi lí nhí, ấp úng.

Thầy không nói gì, mỉm cười, bình thản.

- Thầy làm sao vậy ạ? - Tôi bất ngờ hỏi.

Thầy đến bên tôi, ngồi vào cạnh ghế tôi, ôn tồn:

- Ngày xưa thầy đi bộ đội. Ra chiến trường khói lửa, thầy bị đạn của địch bắn vào, lâu ngày thành sẹo. Mỗi khi trái gió trở trời như hôm nay là nó lại làm thầy đau đầu, nhức nhối.

Tôi lặng người đi. Thì ra thầy viết nguệch ngoạc là vậy... Lòng tôi trào dâng một niềm xúc động nghẹn ngào. Tôi cầm thuốc thoa lên vết sẹo và nói trong tiếng khóc:

- Thầy ơi, em xin lỗi, em đã nghĩ sai về thầy mà vô lễ với thầy.

Thầy xoa đầu tôi, mỉm cười và khẽ lắc đầu:

- Không sao mà em! Cố gắng học tập tốt là thầy cô vui lòng rồi.

Ngồi nói chuyện với thầy một lúc lâu, tôi chào thầy ra về.

Trời u ám mây đen nhưng lòng tôi nghẹn ngào đến lạ. Tôi không đạp nhanh, không lo chạy mưa mà chỉ nghĩ đến thầy Khánh - sợ thầy về trong cơn mưa bất chợt. Cảm ơn những người lính anh dũng như thầy - nhờ thầy chúng con được như ngày hôm nay.